

сърдцата имъ тупатъ. Изведнажъ нѣ-
какво тихо пръполене се чу надъ гла-
витъ имъ. Пламакътъ на свѣщитъ за-
трепера.

— Прилепи! — викна Савата. Гла-
сътъ му прокънтъ и заглъхна далечъ
въ тъмното. Диньо спрѣ и се хвана за
Асеновия джебъ. И-ихъ, че страшно,
мамо-о-о! Да бѣше си седѣлъ горе на
слънце, съ Гуджа!... Ами ако рече
змеятъ да се върне — какво правватъ
тогава!...

Прилепитъ, събудени отъ свѣтлина-
та, хвърчаха наоколо. Единъ дори пле-
сна съ криле бузата на Коста и той
подскочи.

Пещерата все повече се разширя-
ваше. Въ дъното шуртѣше голѣмъ би-
стъръ потокъ. Наблизу, презъ една тъ-
сна полегата дупка, едва-едва влизаше
дневна свѣтлина. Това бѣше коминътъ.

— Виждате ли момчета, — посочи
Савата единъ голѣмъ камъкъ до стена-
та, издълбанъ отъ водата, като корито.
— Ей тука била, казватъ, банята на
змея. А пъкъ тамъ, оня одъръ — лег-
лото му. Я какъ го е украсилъ — цѣ-
лото съ тантели отъ камъкъ!

Дружината се спрѣ омаяна. Сякашъ
изплетенъ отъ бѣли каменни влакна —